

Życie codzienne Boga-człowieka służące nowemu ożywieniu

Wersety biblijne: Kpł 1:3, 9; 6:8–13; J 21:15–17; 1 J 3:14; 5:1; 2:6; 4:17; Ga 6:2–3; Rz 8:2.

I. Bóg pragnie w swoim sercu, aby „rzeczywistość [...] w Jezusie” (Ef 4:21), czyli faktyczny stan codziennego życia Boga-człowieka, jakie prowadził Jezus, opisanego w czterech Ewangeliach, została powielona przez Ducha rzeczywistości w licznych członkach Ciała Chrystusa i stała się w ten sposób rzeczywistością Ciała Chrystusa, najwyższym szczytem w Bożej ekonomii ze względu na nowe ożywienie (w. 20–24):

- A. Cztery Ewangelie ukazują wzór życia, jakiego pragnie Bóg, formę życia, które jest w stanie Go zaspokoić i wypełnić Jego zamysł; Jezus prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Boga; w Jego życiu codziennym był Bóg i był On jedno z Bogiem; to właśnie oznacza wyrażenie *rzeczywistość jest w Jezusie*; nauczyć się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie, to zostać uformowanym na wzór Chrystusa, czyli być upodobnionym do Jego obrazu – Rz 8:28–29; Ef 4:20–21.
- B. Pan nas doskonali, byśmy byli Bóg-ludźmi, prowadzącymi boskie życie poprzez zapieranie się swego naturalnego życia zgodnie ze wzorcem, jakim był Chrystus jako pierwszy Bóg-człowiek – Mt 11:29a; 17:5b; 1 P 2:21:
1. W czasie swojego życia na ziemi ustanowił On wzór, co objawiają cztery Ewangelie; następnie został ukrzyżowany i zmartwychwstał, by stać się życiodajnym Duchem, aby w nas wejść i być naszym życiem; uczymy się od Niego zgodnie z Jego przykładem, nie przez swoje naturalne życie, lecz przez Niego jako nasze życie w zmartwychwstaniu – 1 Kor 15:45b; Kol 3:4.
 2. Nasze chrześcijańskie życie jest życiem w Chrystusie, a także życiem Chrystusa w nas; jesteśmy w Nim jako formie, a On jest w nas jako nasze życie; w ten sposób uczymy się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie; rzeczywistość ta jest rzeczywistością Ciała Chrystusa – 1 Kor 1:30; 2 Kor 5:17; 12:2a; Kol 1:27; Ga 2:20; Rz 8:10.
- C. Kiedy kochamy Pana, kontaktujemy się z Nim i się do Niego modlimy, automatycznie Go żyjemy zgodnie z formą, modelem, wzorem opisanym w Ewangeliach; w ten sposób zostajemy ukształtowani na obraz tej formy, do niej upodobnieni; to właśnie znaczy nauczyć się Chrystusa – Mt 11:29; Rz 8:29.
- D. Gdy żyjemy w zespolonym duchu, za sprawą Ducha rzeczywistości uczymy się Chrystusa według rzeczywistości, która jest w Jezusie; uczymy się od Niego jako naszego wzorca, aby Jego biografia stała się naszą historią; życie codzienne Ciała Chrystusa jako nowego człowieka powinno być dokładnie takie samo jak życie codzienne Jezusa objawione w Ewangeliach – Ga 6:17–18; Rz 1:1, 9; Ef 4:20–24; Flp 2:5; Mt 11:29; 1 P 2:21.
- E. Zamysł, jaki przyświecał Bogu, gdy posyłał Pana Jezusa, by stał się człowiekiem, polegał na tym, by prowadził On życie Boga-człowieka przez boskie życie; gdy Go jemy, żyjemy z powodu Niego i stajemy się powszechnym wielkim człowiekiem, który jest dokładnie taki sam jak On – człowiekiem prowadzącym życie Boga-człowieka przez boskie życie – Lm 3:22–24, 55–56; Obj 2:4, 7; J 6:57, 63; Jr 15:16; Ef 6:17–18; Ps 119:15.

II. Jedynym życiem, które podoba się Bogu, jest życie stanowiące powtórkę życia, jakie Chrystus prowadził na ziemi; jest to życie, które doświadcza Chrystusa w Jego doświadczeniach jako ofiary całopalnej – Kpł 1:9; J 8:29; 2 Kor 5:9:

- A. Ofiara całopalna stanowi typ Chrystusa, który prowadził na co dzień życie całkowicie oddane Bogu i służące Jego zaspokojeniu; stanowi także typ Chrystusa, który jest życiem uzdalniającym Boży lud do prowadzenia na co dzień takiego właśnie życia – Kpł 1:3; Lb 28:2–3; J 5:30; 6:38; 8:29; Hbr 10:5–10.
- B. Słowo tłumaczone jako „ofiara całopalna”, dosłownie oznacza coś, co się wznosi; to wzniesienie się odnosi się do Chrystusa (Kpł 1:3, 10, 14); jedyne, co może wzniesić się z ziemi do

Boga, to życie, jakie prowadził Chrystus, ponieważ wyłącznie On prowadził życie całkowicie oddane Bogu (J 6:38).

- C. Ofiara całopalna to „miła woń dla Jahwe” (Kpł 1:9); słowa hebrajskie, przetłumaczone jako „miła woń”, dosłownie znaczą „zapach odpoczynku lub zaspokojenia”; miła, zaspokajająca woń to zapach, który przynosi zaspokojenie, pokój i odpoczynek; taka woń jest dla Boga radością.
- D. Życie Chrystusa wewnątrz nas jest rzeczywistością ofiary całopalnej — to życie posłuszeństwa, uległości i całkowitej zależności od Boga zgodnie z zasadą drzewa życia — Flp 2:8; J 5:19, 30; Hbr 5:8; 10:7:
1. To, że człowiek działa sam i niezależnie od Boga oraz poza Nim, jest grzechem; Bóg chce, byśmy we wszystkim działali zgodnie z Jego wskazówkami — Ps 40:8–9; 1 J 3:4.
 2. „Kto by nie przyjął królestwa Boga jak dziecko, ten w żadnym razie nie wejdzie do niego” (Łk 18:17); Bóg pragnie, byśmy przez cały czas byli jak dzieci, ponieważ chce, byśmy przez cały czas byli od Niego zależni; pewność siebie to wróg zależności od Boga.
- E. Gdy za pośrednictwem właściwej modlitwy kładziemy ręce na Chrystusa jako swoją ofiarę całopalną, łączymy się z Nim i On i my stajemy się jedno; podczas gdy Chrystus w nas żyje, powtarza w nas życie, które prowadził na ziemi, życie ofiary całopalnej — Kpł 1:4; 1 Kor 6:17; Ga 2:20.
- F. W takim związku, utożsamieniu, bierze On na siebie wszystkie nasze słabości, braki i wady — 2 Kor 5:21; Ga 2:20a.
- G. Musimy pozwalać Panu, by nas spalał, abyśmy byli nieustanną ofiarą całopalną spalającą innych i abyśmy obrócili się w popiół, który stanie się Nową Jerozolimą ze względu na Boży wyraz — Ps 20:4; Kpł 1:16; 6:8–13; 1 Kor 3:12a; Obj 3:12; 21:2, 10–11, 18–21:
1. Popiół symbolizuje Chrystusa, który stał się niczym; skoro jesteśmy jedno z Chrystusem, który obrócił się w popiół, my także obróciliśmy się w popiół, czyli staliśmy się niczym, zerem — Mk 9:12; Iz 53:3; 1 Kor 1:28; 2 Kor 12:11.
 2. Im bardziej utożsamiamy się z Chrystusem w Jego śmierci, tym większą mamy świadomość, że staliśmy się stertą popiołu; gdy stajemy się popiołem, nie jesteśmy już osobami naturalnymi, lecz takimi, które ukrzyżowano, którym położono kres i które spalono — Ga 2:20a.
- H. Umieszczanie popiołu po wschodniej stronie ołtarza — czyli po stronie, z której wstaje słońce — nawiązuje do zmartwychwstania — Kpł 1:16; J 11:25; Flp 3:10–11; 2 Kor 1:9:
1. U Chrystusa jako ofiary całopalnej popiół nie oznacza końca, lecz początek; popiół oznacza, że Chrystus został uśmiercony, natomiast wschód oznacza zmartwychwstanie — Mk 9:31.
 2. Im więcej będziemy obracali się w popiół w Chrystusie, tym bardziej będziemy znajdowali się po wschodniej stronie; po tej wschodniej stronie będziemy mieli pewność, że wszędzie słońce i że doświadczymy wschodu zmartwychwstania — Flp 3:10–11.
- I. Ostatecznie popiół ten stanie się Nową Jerozolimą — Obj 3:12; 21:2, 10–11:
1. Śmierć Chrystusa kończy z nami, obraca nas w popiół, w zmartwychwstaniu zaś popiół ten staje się drogocennym materiałem na Bożą budowlę — 1 Kor 3:9b, 12a.
 2. Gdy obracamy się w popiół, zostajemy wprowadzeni w proces przeobrażenia dokonywanego przez Trójjedynego Boga, abyśmy stali się drogocennymi materiałami na budowę Nowej Jerozolimy — Rz 12:1–2; 2 Kor 3:18; Obj 21:18–21.

III. Realizując Bożą nowotestamentową posługę, Pan Jezus, rzeczywistość ofiary całopalnej, nie czynił niczego sam od siebie (J 5:19), nie wykonywał własnego dzieła (4:34; 17:4), nie wypowiadał własnych słów (14:10, 24), nie czynił niczego z własnej woli (5:30) ani nie szukał własnej chwały (7:18); nigdy nie czuł się rozczarowany, gdyż zadowalał się wyłącznie Bogiem (Iz 42:4; 50:4–5; 53:2a; por. J 4:13–14; 6:15; Mk 9:7–8):

- A. Życie Pana było Jego pracą, poruszaniem się i posługą; Jego pracą było Jego życie codzienne, a Jego poruszaniem się — Jego istota; u Niego życie, praca, poruszanie się i posługa

niczym się od siebie nie różniły; Pan Jezus żył swoją posługę — por. Łk 22:26–27; J 10:10b; 1 Kor 15:45b; 1 J 5:16a; 2 Kor 3:6; Flp 1:25.

B. Pan Jezus był człowiekiem modlitwy; często udawał się na górę lub oddalał się na odosobnione miejsce, by się modlić — Mt 14:23; Mk 1:35; Łk 5:16; 6:12; 9:28.

C. Po dokonaniu cudu nakarmienia pięć tysięcy ludzi Pan przymusił uczniów, by Go zostawili, aby móc mieć więcej czasu na modlitwę na osobności do Ojca — Mt 14:22–23:

1. Stojąc na pozycji człowieka (4:4), niebiański Król, jako umiłowany Syn Ojca (3:17), musiał modlić się na osobności do Ojca, który znajdował się w niebiosach, aby być z jedno z Ojcem i aby Ojciec był z Nim we wszystkim, co robił On na ziemi, w celu ustanowienia królestwa niebios.

2. Nie robił tego na miejscu bezludnym, lecz na górze, zostawiając cały lud, także uczniów, by być sam i mieć kontakt z Ojcem.

D. Ponieważ był człowiekiem modlitwy, który był jedno z Bogiem, nigdy nie był sam, gdyż był z Nim Ojciec; w każdej chwili widział Jego twarz — J 5:19; 16:32; Ps 16:7–8; por. 27:8.

IV. Gdy trwamy w miłości, którą jest sam Bóg, „miłość została w nas wydoskonalona, abyśmy mieli śmiałość w dniu sądu, ponieważ jak On jest, tak i my jesteśmy na tym świecie” (1 J 4:17); Chrystus, rzeczywistość ofiary całopalnej, prowadził na tym świecie życie Boga jako miłości i teraz jest naszym życiem, abyśmy i my mogli prowadzić na tym świecie takie samo życie miłości i być tacy sami jak On (3:14; 5:1; 2:6):

A. Prawo Ducha życia w naszym duchu to prawo Chrystusa, które jest prawem miłości (Rz 8:2; Ga 6:2); jeśli mamy nosić ciężary jedni drugich, prawo miłości musi zostać skonkretyzowane przez prawo Ducha życia; jeśli jednak przepełnia nas pycha, nie będziemy w stanie nosić ciężarów innych, ponieważ zwodzimy samych siebie, sądząc, że jesteśmy czymś, podczas gdy jesteśmy niczym (w. 3).

B. Gdy prawo miłości uaktywni się w naszym wnętrzu, automatycznie i samoczynnie będziemy pasterzami, mającymi kochające i przebaczące serce naszego Boga Ojca oraz pasącego i poszukującego ducha naszego Zbawiciela Chrystusa — J 21:15–17; Łk 15:3–7.

C. Gdy prawo miłości uaktywni się w naszym wnętrzu, nasz trud w Panu będzie trudem miłości (1 Kor 15:58; 1 Tes 1:3), w którym będziemy wspierali słabych (Dz 20:35) i ich podtrzymywali (1 Tes 5:14); słowo *słabych* odnosi się do tych, którzy są słabi albo w swoim duchu, albo w duszy, albo w ciele, albo w wierze (Rz 14:1; 15:1).

D. Po zmartwychwstaniu Pan pasł Piotra i zlecił mu karmienie Jego baranków oraz pasienie Jego owiec; na tym polega inkorporacja posługi apostołskiej z niebiańską posługą Chrystusa w trosce o Boże stado, czyli kościół, prowadząca do zbudowania Ciała Chrystusa, które znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, ze względu na realizację wiecznej Bożej ekonomii — J 21:15–17.